

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

พระญาณหยั่งทราบ

ทองคำเราจะมอบเป็นงวด ๆ ไป งวดหนึ่ง ๕๐๐ กิโล คือมอบแต่ละครั้ง ๕๐๐ กิโล ๒ ครั้งเป็นหนึ่งตัน ให้ครบจำนวนที่เราต้องการ ๑๐ ตัน เวลานี้ยังขาดอยู่ ๔ ตันกว่า ได้แล้ว ๕ ตันกว่า ส่วนดอลลาร์เราไม่ค่อยวิตกพิจารณาอะไรมากนักว่าจะถึง ๑๐ ล้านนะ เวลานั้นก็ได้ ๗ ล้านแล้วยังขาดอยู่อีก ๓ ล้าน กับทองคำขาดอยู่อีกตั้ง ๔ ตันกว่า ทองคำมีน้ำหนักมากกว่า เราจึงวิตกทางทองคำมากกว่าดอลลาร์ เมื่อได้ตามจุดที่ต้องการคือทองคำได้ ๑๐ ตันแล้วจะหายห่วงลงมาพร้อม ๆ กัน ดอลลาร์นี้ก็คิดว่าจะเข้าถึงกันปั๊บเลย จากนั้นเราก็หายห่วงทุกอย่าง

การช่วยชาติบ้านเมือง ได้ทุ่มเทกำลังวังชาทุกด้านทุกทางเต็มความสามารถของเรา ออกช่วยพี่น้องชาวไทยมาเป็นเวลา ๔ ปีก็จะหายห่วงลงทันทีทันใด เราก็ไปอย่างสบาย ๆ ไม่ต้องมองหน้ามองหลัง ไปอย่างสบายหายห่วง ไม่ห่วงอะไรเลย นี่ก็ได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว นี่ละธรรมของศาสดาองค์เอกที่สอนไว้ยังงี้ไม่มีเคลื่อนคลาด เรียกว่าสวากขาตธรรม คือ สวากุขาโต ภควตา ธมฺโม พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว ตรัสไว้ชอบแล้ว ท่านตรัสไว้ชอบจากความรู้ชอบเห็นชอบในพระทัยทุกอย่างเรียบร้อยแล้วสอน ผู้ปฏิบัติตามนั้น ๆ เท่ากับก้าวเดินถูกต้อง ๆ ไปโดยลำดับ ท่านให้นามในพระสงฆ์สาวกว่า สุปฏิปนฺโน อุษฺ ญา ย สามิจิปฺปฏิปนฺโน คือปฏิบัติดี ปฏิบัติตรงแน่วต่ออรรถต่อธรรมต่อมรรคผลนิพพาน ปฏิบัติเพื่อรู้อย่างเห็นจริงจริง ๆ นี่ละท่านผู้ปฏิบัติอย่างนี้เป็นท่านผู้ทรงมรรคทรงผลมาแล้ว และจะทรงมรรคทรงผลต่อไปจากการปฏิบัติที่วันนี้

ธรรมพระพุทธเจ้าไม่มีเคลื่อนคลาด สอนไว้โดยถูกต้อง ที่นี้หลักฐานพยานก็มาขึ้นอยู่กับผู้ปฏิบัติตามท่านอีก ท่านสอนไว้แบบนี้ คือท่านได้กฎได้เกณฑ์ได้ความเลิศเลอมาจากธรรมที่ท่านสอนไว้แล้วทุกอย่าง เมื่อสอนแล้วผู้ปฏิบัติตามก็ได้สำเร็จเป็นมรรคเป็นผลขึ้นเรื่อย ๆ สำเร็จมากน้อยเพียงไรเป็นเครื่องยืนยันธรรมะพระพุทธเจ้าและพระพุทธรูปได้โดยลำดับลำดับ พอถึงขั้นอรหัตภูมิปีงเท่านั้น ยืนยันพระพุทธรูปได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ธรรมของพระองค์ร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าถูกต้องแม่นยำ ตรัสไว้เป็นสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่มีคลาดเคลื่อน

ที่ไม่ทรงมรรคทรงผลก็เพราะไม่ได้ปฏิบัติตามที่ท่านสอนไว้นี้ ออกนอกกลุ่มนอกทาง ออกไปมากไปน้อยก็ผิดไปโดยลำดับ ถ้าผิดจากแนวที่สอนไว้แล้วนี้มีแต่พลาดไปเรื่อย ถ้าตรงตามนี้ก็ตรงไปเรื่อย ๆ เหมือนเรามาจากอุดร ตรงมาตามนี้แล้วใกล้เข้ามา ๆ มีแต่ความถูกต้อง ๆ ใกล้เข้ามาจนถึงจุด เช่นวัดป่าบ้านตาดเป็นต้น ถ้าเรามาเราแยกจากทางนี้ เสีย แยกไปเท่าไรก็ผิดไปเท่านั้น ๆ ไม่ถึงวัดป่าบ้านตาด เพราะแยกผิดไปแล้ว ไปเท่าไรก็ผิดไปทุกก้าวเดิน ๆ สุดท้ายก็หมดหวัง

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้า เครื่องยืนยันคือให้ปฏิบัติตาม สุปฏิปันโน อุชฺฐ ญา ยให้ตรง แนวตามสวากขาตธรรมที่ตรัสไว้ชอบแล้วนี้จะไม่เป็นอื่น มรรคผลนิพพานจะเป็นของท่านผู้ปฏิบัติเอง ไม่มีใครมาเป็นใหญ่ยิ่งกว่าผู้ปฏิบัติเป็นใหญ่ในการปฏิบัติตัวเอง และรู้เห็นได้ผลขึ้นมา ธรรมพระพุทธเจ้าจึงไม่มีปัญหา หมดปัญหาโดยประการทั้งปวง สำหรับหัวใจเรา เราเป็นอย่างนั้นจริง ๆ คือเราหมด ไม่มีเม็ดหินเม็ดทรายในศาสนานี้ว่า สงสัยในธรรมพระพุทธเจ้า ไม่ว่าจะภายในไม่ว่าภายนอก หายสงสัยไปตาม ๆ กันหมด ท่านสอนว่ายังไง ๆ เวลาปฏิบัติไป ครั้นรู้ก็ไปรู้ในสิ่งที่ท่านสอน จะไปรู้ที่ไหน เพราะทางเดินก็เดินไปเพื่อจะรู้สิ่งนั้น ๆ เมื่อเดินไม่ผิดพลาดจากสายทางแล้วก็ตรงแนว ถึง เจอเรื่อย ๆ ไปเลย เจอตรงไหนก็แม่นยำ ๆ ในใจเจ้าของหาที่ค้านไม่ได้ ยอมรับ ๆ ก็เมื่อเรายอมรับแล้วเราจะไปค้านพระพุทธเจ้าได้ยังไง ก็พระพุทธเจ้าสอนไว้ก่อนแล้ว เห็นก่อนรู้ก่อนแล้ว เมื่อไปเจอเข้าก็ยอมรับ ๆ กราบ ๆ เรื่อยไปเลย

ธรรมของพระพุทธเจ้านี้เรียกว่าเป็นธรรมชั้นเอกเลย ในสามแดนโลกธาตุนี้พูดจริง ๆ เอาความจริงมายืนยันกันว่า เป็นผู้สิ้นจากกิเลสโดยตรง ถึงนิพพาน พันทุกขโดยสิ้นเชิง ศาสดาองค์เอกทุกพระองค์ปฏิบัติพระองค์สิ้นกิเลสไปด้วยกัน แล้วสอนวิธีสิ้นกิเลส สอนวิธีบรรเทาให้กิเลสเบาลง ๆ ด้วยวิธีการต่าง ๆ ตามขั้นตามภูมิของผู้ปฏิบัติตามพุทธศาสนา แล้วผู้นั้นก็ตัดดวงเอาผลเอาประโยชน์เป็นลำดับลำดับา จนกระทั่งถึงมรรคผลนิพพานจากศาสนธรรมนี้ ทางนี้ตรงแนวเลยไม่มีผิดมีเพี้ยนไปไหน อย่าหลีกก็แล้วกัน พระพุทธเจ้าจะนิพพานแล้วไม่นิพพานไม่สำคัญ เหมือนแปลนบ้านแปลนเรือนเรา ผู้ที่มีความชำนาญชำนาญ แม้จะเป็นคนมีกิเลสเป็นช่างแปลนก็ตาม แต่เขาทำด้วยการคำนึงคำนวณถูกต้อง ยอมรับกันมาแล้ว เขาตายไปแล้ว เอาแปลนนี้มากางปูบทำตามนี้ก็ไปตามนั้นไปเลย

นี่ศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นแบบแปลนแผนผัง อย่าให้เคลื่อนจากนี้ จะเป็นบ้านเป็นเรือนขึ้นมาถ้าเป็นแปลนบ้าน ถ้าเป็นแปลนแห่งมรรคผลนิพพานก็จะเป็นขึ้นมาเรื่อย ๆ พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังนี้ก็พูดอย่างไม่มีอะไรสงสัยแล้วในหัวใจนี้ เพราะฉะนั้นถึง

เปิดออกมา ใครจะฟังก็ฟัง ถ้าไม่ใช่กรรมของเราของสัตว์แล้วมันก็บินไปได้คนเรา ถ้าจะอะไรก็ปล่อยให้กิเลสขยับไปเสียๆ เชี่ยลงนรกอเวจีไปเสีย หาวันที่จะพันทุกขไม่มีทาง ก็กัปก็กัลป์ก็อยู่อย่างนั้น ถ้าเชื่อกิเลสจะจมไปเรื่อย ๆ หมุนอยู่อย่างนี้เรื่อย ๆ ไม่มีทางที่จะพ้นจากทุกขได้ ถ้าเชื่อธรรมมี ถึงจะวกเวียนไปอยู่กับคนมีกิเลสด้วยกัน ก็วกเวียนเพื่อจะออก ๆ คนมีความดี คนมีบุญมีกุศล คนมีธรรมในใจ ถึงจะไปกับพวกมีกิเลสด้วยกันก็ไปเพื่อพ้น พวกมีกิเลสด้วยกันแล้วไม่สนใจในธรรม มีแต่ไปวกไปวนมาแล้วลงเรื่อย ๆ ตั้งกัปตั้งกัลป์ ที่เป็นมาแล้วนานเท่าไรก็จะเป็นอีกอย่างนั้นเหมือนกัน

ผู้ที่สร้างความดีนี้สร้างมากสร้างน้อยเท่าไร ทางวิภูวนก็ค่อยยื่นเข้ามา ๆ เมื่อความดีมีมากเท่าไร เหมือนเราเดินไม่หยุดไม่ถอย จนถึงบ้านเข้าไปทุกที ๆ ก้าวไปเท่าไรก็จนถึงเข้าไปเรื่อย ๆ พวกที่เดินกลับหลังนั้นซี มันหมายไปบ้านมันพลาดไปทางอื่นเสีย มันเป็นอย่างนั้นส่วนมาก ท่านให้ไปทางโน้นมันบีบไปทางนี้เสีย กิเลสมันเร็ว เราพูดถึงเรื่องกิเลสนี้ ละเอียดแหลมคมสุดยอดเลย ยอดของกิเลสคือยอดแห่งวิภูวน อยู่ในนี้ ไส้สัตว์ตีสัตว์อยู่ในเรือนจำวิภูวน ใครจะฉลาดแหลมคมขนาดไหน เรียนมาจากที่ไหน ๆ ก็ตาม มันเป็นเรื่องวิชาของคนมีกิเลสประสิทธิ์ประสาทให้กัน ก็เรียนไปตามแถวกิเลส การปฏิบัติก็ตามแถวของกิเลส ผลขึ้นมาก็เป็นผลของกิเลสไปอย่างนั้น ๆ เรื่อยไป

ส่วนวิชาพระพุทธเจ้าเป็นวิชาสิ้นกิเลส สอนออกมาจุดไหนมีแต่จะตั้งออก ๆ ส่วนวิชาของกิเลสมีแต่ตั้งลง ๆ ตั้งลงในวิภูวะ ๆ เพราะฉะนั้นความรู้ของโลกกับของธรรมจึงต่างกัน นี่หมายถึงว่าความรู้ของธรรมนี้ เรียนรู้แล้วให้ปฏิบัติตามธรรม จะเป็นผลต่างจากกิเลสเป็นลำดับ ถ้าเรียนวิชาธรรม เรียนจำได้แต่ชื่อเฉย ๆ แต่การประพฤติตัวประพฤติไปตามกิเลสก็เป็นกิเลสวันยังค่ำเหมือนกัน ความจำได้ไม่มีความหมายอะไร มันจำได้เฉย ๆ แต่ไม่ได้ละได้ถอนตามความจำได้ ท่านสอนอย่างนั้น ๆ แต่มันไม่ทำอย่างนั้น มันไปทำอย่างนี้เสีย ความจำได้ก็ไม่มีความหมาย เรียนถึงนิพพานก็ได้แต่ชื่อ มันไม่ได้สนใจกับนิพพาน มีแต่สนใจกับนรกอเวจี สร้างแต่บาปแต่กรรมมันก็ลงทางนี้เสีย นี่ละมันต่างกัน

วิชาธรรมเรียนเพื่อปฏิบัติตามธรรม เป็นธรรมล้วน ๆ ไปเรื่อย ๆ ถ้าเรียนวิชาโลกมีความสนใจใฝ่ธรรมก็เป็นธรรมไปด้วยกัน ถ้ามีแต่โลกล้วน ๆ ก็เป็นโลกล้วน ๆ หากความหวังในทางธรรมที่จะให้ดับให้ตียิ่งขึ้นภายในจิตใจนี้ไม่มี เรียนโลกก็จริงแต่มีความฝักใฝ่ในอรรถในธรรมทั้งหลาย ธรรมก็แฝงไปตาม ๆ กัน เอา โลกก็ได้ธรรมก็ได้ เป็นอย่างนั้นนะ ถ้ามีแต่ธรรมล้วน ๆ ไปแต่ธรรมล้วน ๆ ดังท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบเพื่อมรรคผลนิพพานจริง ๆ ท่านจะมุ่งแต่ทางที่ถูกต้อง ถือศาสตาดองค์เอกได้แก่ ธรรมวินัยประจำหัวใจเลย

เพราะฉะนั้น ผู้ที่มีหิริโอตตปัปะ สำรวมระวังตามหลักกรรม หลักวินัย เป็นผู้ใกล้ชิดติดพันกับพระพุทธเจ้าตลอดเวลา คือธรรมวินัยนั้นแลเป็นศาสดาแทนเราตถาคต คือเป็นศาสดาของเธอทั้งหลาย ใครมีธรรมมีวินัยประจำตัว ผู้นั้นก็มีศาสดา ถ้าไม่มีธรรมมีวินัยประจำตัวแล้วก็เหลวแหลกเหมือนกันหมด เพราะไม่มีหิริโอตตปัปะ ผิดกันตรงนี้นะ

เรื่องธรรมของพระพุทธเจ้าสำหรับเราที่สุดหัวใจทุกอย่างแล้ว เราไม่มีอะไรสงสัยเลย หมดจริง ๆ เรื่องพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าอยู่ตรงไหน สาธุ ไม่ได้ประมาท ไม่ทูลถาม ทูลหาอะไร สนทญฺญูญฺญู แพลนบอกไว้เรียบร้อยแล้ว ให้ก้าวตามนี้จะเห็นสิ่งต่าง ๆ รู้สิ่งต่าง ๆ ไปโดยลำดับ ๆ ตามนี้ ๆ นั้น ท่านสอนไว้แล้ว เมื่อรู้แล้วก็จะไปถามอะไรอีก บอกว่านี่นะ นี่อันนั้น ๆ จนกระทั่งถึงธรรมแท้ของพระพุทธเจ้าบริสุทธิ์ที่สุดส่วนแล้วถามศาสดาหาอะไร

ศาสดาก็ธรรมดาดีนี่คืออะไร เป็นอันเดียวกันแล้วดังที่เคยพูดให้ฟัง เหมือนแม่น้ำสายต่าง ๆ ไหลลงสู่มหาสมุทร แม่น้ำสายต่าง ๆ ที่ไหลยังไม่ถึงมหาสมุทรนั้น ยังเรียกว่าน้ำสายนั้น ๆ แม้ตกมาจากบนฟ้าก็ยังเรียกว่าน้ำฝนอยู่บนฟ้า ยังไม่เรียกน้ำมหาสมุทรได้ พอแม่น้ำสายต่าง ๆ ไหลเข้ามา ๆ พอมาถึงแม่น้ำมหาสมุทร สายไหนหมดความหมายทันที เป็นแม่น้ำมหาสมุทรด้วยกันหมด ทีนี้หยดน้ำที่ตกลงมาบนฟ้าก็เหมือนกัน ตกลงมายังไม่ถึงมหาสมุทรก็ยังเรียกน้ำบนฟ้า บนเมฆอยู่ พอตกลงถึงมหาสมุทรเรียกเป็นน้ำมหาสมุทร ได้อันเดียวกันหมด จะเรียกน้ำบนฟ้าเหมือนแต่ก่อน น้ำสายนั้นสายนี้เหมือนแต่ก่อนไม่ได้เข้าถึงจุดตายตัวแล้วคือแม่น้ำมหาสมุทร มหาวิมุตติมหานิพพานเทียบกับน้ำมหาสมุทร

ท่านผู้ใดบำเพ็ญอยู่ในสถานที่ใด เท่ากับแม่น้ำสายต่าง ๆ ค่อยไหลเข้ามา ๆ ไกลเข้ามา ยังเป็นวรรคเป็นตอน ยังไม่เรียกว่าน้ำมหาสมุทรเพราะยังไม่ถึงที่ ก็ก้าวเข้ามาใกล้เข้ามา พอถึงมหาสมุทรปึงเท่านั้น น้ำสายนี้จะเป็นมหาสมุทร คน ๆ นี้เป็นเรียกว่าธรรมทั้งแท่งแล้ว จะว่าศาสดาก็ได้ ไม่ศาสดาก็ไม่สงสัย เป็นธรรมทั้งดวงเรียกว่า ธรรมธาตุล้วน ๆ หรือมหาวิมุตติ มหานิพพาน ล้วน ๆ แล้ว พอเข้าถึงนี้ปึงเท่านั้นเป็นอันเดียวกันเลย ๆ มือจ่อลงในน้ำนี้ก็กระเทือนท่วมมหาสมุทร เราผู้เพียงอันเดียนี่ก็กระเทือนท่วมพระพุทธเจ้าทั่วธรรมทั้งหลายหมดไม่มีเว้นเลย นี่ละท่านผู้สิ้นสุดวิมุตติหลุดพ้นแล้วท่านจึงไม่ถามหาศาสดาอยู่ที่ไหน ธรรมอยู่ที่ไหน เพราะถึงมหาสมุทรด้วยกันแล้วถามกันหาอะไร นี่เป็นความจริง ไม่เคยเรียนมาจากใครก็ตาม ธรรมชาติที่ปฏิบัติให้ตรงแนวตามทางศาสดานี้จะประกาศขึ้นมาในหัวใจตัวเองนั้นแหละ และไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า

ที่นี้เมื่อถึงมหาสมุทรแล้ว นั้นละท่านเรียกว่า นิพพานเที่ยง ตรงนั้นละ ไม่มีที่จะเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นอย่างใดได้เลย กฎอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เข้าไม่ถึง เพราะนี่เป็นกฎของสมมุติ อันนั้นเป็นวิมุตติพ้นไปหมดแล้ว จึงไม่มีคำว่า อนิจจัง ทุกขัง อนัตตาอยู่ในนั้น ท่านจึงเรียกว่านิพพานเที่ยงหรือธรรมชาติ อันนี้ละที่ว่านิพพานเที่ยง จากนั้นไปก็เรียกว่าเที่ยงตลอดไปเลย ไม่มีคำว่าเปลี่ยนแปลง ที่เคยไปนิพพานแล้วตกลงมาชั้นพรหม ตกลงมาสวรรค์ ตกลงมาพื้นแผ่นดินมนุษย์ ตกลงไปนรกอเวจีนี้ไม่มี นี่เรียกว่ากฎอนิจจัง เปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ สำหรับธรรมที่บริสุทธิ์แล้วหมดความเปลี่ยนแปลง แล้วเจ้าของรู้เจ้าของด้วยนะ ไม่ใช่ที่ท่านประกาศไว้แล้ว เราจะต้องไปเรียนคำประกาศอีก ขอให้เราเป็นอย่างนั้นปึ๊บ รู้ทันทีเลย อ้อ เที่ยงอย่างนี้เอง คือจำนั้นแล้ว จะทำให้เป็นอะไรอีกก็เป็นไปไม่ได้แล้ว เจ้าของรู้ตัวเจ้าของ

ถ้าจะพูดถึงเรื่องความสว่างไสวน้ำมันก็จ้ำอยู่ตลอดเวลาแล้ว นั้น ใจดวงนี้ ธาตุชั้นธจะเป็นอะไร ๆ เจ็บไข้ได้ป่วย เจ้าของนอนแน่วอยู่ในเตียง เป็นคนไข้อยู่ในโรงพยาบาล ในบ้านเจ้าของ ร่างกายนั้นนอนแน่วอยู่ในเตียงก็จริง แต่จิตก็จ้ำอยู่ในนั้นจะว่ายังไง นี่จิตของผู้สิ้นกิเลส เอาไปไว้ที่ไหน พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปไหนก็มีแต่ธาตุชั้นธ ซึ่งเป็นเรื่องของสมมุติเพียงเปลี่ยนไปพลิกไปพลิกมา ธรรมชาตินั้นจ้ำตลอดเวลา นั้นละท่านว่านิพพานเที่ยง ไม่เปลี่ยนแปลงตัวเองเป็นอื่นไป แม้แต่อาศัยอยู่ในธาตุในชั้นธนี้ก็ตาม สังขารร่างกายจะกลิ้งไปเหมือนฟุตบอลก็ตาม แต่จิตจะจ้ำไม่ได้ไปกลิ้งกับอันนั้นนะ อันนี้เป็นวัตถุ เป็นร่างกายของเรากลิ้งไป ๆ แต่ธรรมชาตินั้นหมดสภาพจากอันนี้ไปโดยสิ้นเชิงแล้ว ไม่มี เป็นอันว่าจ้ำอยู่ตลอดเวลา

นี่ละการปฏิบัติตามศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า เป็นธรรมชั้นเอก ไม่มีศาสนาใดเสมอเหมือน เราไม่เหยียบย่ำทำลายศาสนาใด เราเอาความจริงเข้ามายืนยันกัน ความจริงคือว่าจิตบริสุทธิ์เสียอย่างเดียวกัน ผิดเท่านั้นไม่ได้ค้านกันเลย แล้วผู้ที่จิตบริสุทธิ์คือใคร ก็คือศาสดาองค์เอกแต่ละองค์ ๆ ทั้งนั้นเป็นผู้จิตบริสุทธิ์เอาธรรมมาสอนโลก ผู้มีกิเลสอยู่ มันก็สอนไปแบบกิเลส ไม่ได้สอนไปแบบผู้สิ้นกิเลส แล้วจะเอาความจริงมาจากไหน หลง ๆ ลืม ๆ ผิด ๆ พลาด ๆ ลูบ ๆ คลำ ๆ เรียกว่า ผิดบ้าง ถูกบ้าง ศาสนาต่าง ๆ ก็เพราะกิเลสอยู่ภายในใจ ถึงจะประกาศตนออกว่าเป็นเจ้าของศาสนานั้น ๆ ก็ตาม ก็เป็นแต่คำพูดเฉย ๆ แต่ใจกับกิเลสมันมีดดำก้ำตาอยู่ในหัวใจของผู้เป็นศาสดา ๆ ตามที่ตนสมมุติขึ้นนั้น เสกสรรปั้นยอดตนขึ้นนั้นแล มันก็เป็นความมืดดำอยู่อย่างนั้น ไม่ได้แจ้ง

แต่ศาสตร์องค์เอกนี้จำขึ้นมาตรฐานไม่ต้องถามกัน เหมือนกันหมด ไม่มีการถามกัน ต่างกันอย่างนี้นะคำว่าศาสนา เพราะฉะนั้นคำว่าพุทธศาสนาจึงเป็นศาสนาคุณโลกคู่สงสารมาตลอด มันหยั่งถึงกันเลย ไม่ต้องไปหาพระพุทธเจ้าองค์ไหนละ พอรู้อันนี้ปีบมันจะวิ่งถึงกันไปหมดเลยเป็นหลักธรรมชาติ วิ่งถึงกันไปหมดเลย เป็นหลักธรรมชาติ ไม่ใช่เราแต่งเราตั้งออกไปให้ถึงกันนะ หากเป็นธรรมชาติที่รู้ถึงกัน เหมือนเรามือจ่อลงน้ำมหาสมุทรมันก็ถึงกันหมด ทั่วแดนมหาสมุทรจากนิ้วมือนิ้วเดียวจ่อลงไปมันถูกหมดแล้ว นั่น คือน้ำมหาสมุทร อันนี้จ่อลงในความพันทุกข์หรือความบริสุทธิ์ที่เลิศเลอ จ่อไปคือตรัสรู้ปั้งขึ้นไปเท่านั้นเรียกว่าจ่อเข้าแล้ว จำเหมือนกันหมด

นี่ละท่านผู้สันทิเลสอย่างนี้แลที่มาสอนโลก แล้วจะสอนผิดไปไหน ไม่มีทางผิด มันผิดตั้งแต่ผู้ที่ไม่ยอมฟังเสียงพระพุทธเจ้า เพราะเรื่องกิเลสนี้มันรอบตัวรอบจริง ๆ เผลอไม่ได้กิเลส ธรรมดาเราก็มารู้ว่าเรามีกิเลสหรือไม่มีกิเลส เพราะกิเลสมาเป็นเราทั้งหมด หมดทั้งตัวเรามีแต่กิเลส ก็เลยไม่ทราบว่าจะอะไรเป็นกิเลสอะไรเป็นธรรมเสีย แล้วผู้ที่กิเลสไม่มีในใจซิ ท่านที่ทราบ ก็กิเลสไม่มีในใจมีแต่ธรรมล้วน ๆ แล้ว แล้วจะสงสัยกิเลสที่ไหน กิเลสก็ไม่มีแน่ะ นั่นละท่านรู้อย่างนั้น ท่านรู้อย่างเดียวกันหมด

นี่ศาสนาก็นับวันเศร้าหมองลงไปทุกที ๆ น้ำในศาสนาคือมรรคผลนิพพานสมบูรณ์แบบอยู่ แต่พวกจอกพวกแหน คือกิเลสตัณหาที่มันปกคลุมหุ้มห่อเอาไว้ไม่ให้มองเห็น เช่น น้ำในบึงใหญ่ ๆ น้ำเต็มอยู่ในนั้น แต่จอกแหนปกคลุมอยู่ข้างบน มองไปเมื่อไรก็เห็นตั้งแต่จอกแต่แหน น้ำไม่มองเห็นเลยเพราะน้ำอยู่ใต้จอกแหน เวลาเปิดจอกเปิดแหนออกก็มองเห็นน้ำ เปิดออกมากน้อยมองเห็นน้ำมาก ๆ เปิดออกหมดจกเลยมีแต่น้ำทั้งนั้นบึงนี้

อันนี้จิตใจของเราที่บรรจธรรมไว้เต็มเหมือนกัน อยู่ในนี้ กิเลสก็ปกคลุมไว้หมดให้มืดมืดปิดตา เห็นดีเป็นชั่ว เห็นชั่วเป็นดีไปอย่างนั้น ที่นี้เวลาพยายามแก้ไขตัดแปลงอยู่โดยสม่ำเสมอด้วยการสร้างคุณงามความดี ก็เหมือนกับรื้อจกรื้อแหนออกเรื่อย ๆ ๆ มันก็เห็นชัดเจน จากนั้นมันก็จำเลย ที่นี้น้ำมาจากไหน น้ำก็อยู่ใต้จอกใต้แหนนั้นแหละ เป็นแต่เพียงจอกแหนปกคลุม พอลากจอกแหนออกหมดแล้วน้ำก็เต็มขึ้น นี่ธรรมจะมาจากไหน จะไปหามาจากไหน เปิดกิเลสออกจากใจหมดแล้ว ใจทั้งดวงนั้นแลคือธรรมทั้งแท่งเอาตรงนั้นเลยนะ

พากันตั้งใจปฏิบัตินะ เราสอนพี่น้องทั้งหลายนี้เราพูดจริง ๆ เราไม่มีสงสัยอะไรเลย ไม่ว่าจะภายใน คือกิเลสภายในจิตใจเราก็หายสงสัย เอา สิ่งภายนอกที่จะควรรู้ควรเห็นตาม

วิสัยของเรา ซึ่งพอเป็นพยานพระพุทธเจ้าได้ เราก็มั่นได้เลย คือสิ่งภายนอกนี้มีวาสนาต่าง กัน แต่เป็นพยานกันได้อย่างชัดเจน ไม่สงสัยเลย ความรู้มากน้อย

นี่ละที่เป็นเครื่องวัดความรู้ของท่านผู้เป็นพุทธวิสัย ท่านรู้อย่างนั้น รู้มากยิ่งกว่าเรา เราอย่างนี้เราก้ค้ำไม่ได้แล้ว รู้อบตวขนาดนี้เราก้ค้ำเราไม่ได้ ค้ำพระพุทธเจ้าไม่ได้ แล้ว ยิ่งความรู้ของพระพุทธเจ้าแล้วเป็นยังงี้ นี่หมอบราบแล้วนะ เพียงความรู้ของเราเท่า นี้ก็หาที่ค้ำตัวเองและค้ำพระพุทธเจ้าไม่ได้แล้ว ยิ่งเป็นความรู้ของศาสตาดองค์เอกแล้ว เป็นยังงี้ ที่นี้หมอบราบเลย นี่ละที่ว่าหายสงสัยทุกอย่างทั้งภายนอกภายใน ภายนอกสิ่งที่เกี่ยวข้อง เช่น พวกเปรต พวกผี พวกอะไรประเภทต่าง ๆ เต็มท้องฟ้ามหาสมุทร ในน้ำ บนบกมีหมด เพราะอันนี้ไม่ได้เป็นด้านวัตถุ พอจะเข้าไปแทรกที่นั่น แทรกได้บ้างแทรกไม่ได้บ้าง จิตแทรกไปได้หมดทะเล เรานั่งอยู่ที่นี่ กำหนดนี้ทะเลแผ่นดินลงไปก็แผ่นดิน มันก็ทะเล ได้หมดจิต ที่นี้เวลาจิตเป็นธรรมล้วน ๆ แล้วยิ่งแหลมคมกว่านั้นอีกพูดไม่ถูกเลย ทะลุถึงหมดเลย นั่น

นี่ท่านก็เห็นหมดพระพุทธเจ้า พวกเปรต พวกผี พวกสัตว์นรกอเวจี ประเภทต่าง ๆ เต็มอยู่หมดที่ไหน ๆ ปิดพระญาณความหยั่งทราบของพระองค์ได้ยังงี้ ปิดไม่อยู่ ลงถึงนรกอเวจี นรกอเวจี ผู้มีความเชี่ยวชาญทางด้านสวามีความเชี่ยวชาญ ท่านก็เชี่ยวชาญเต็ม ภูมิของท่านว่าเห็น รู้เรื่องสัตว์ตนนรก นรกหลุมไหนมีความแผดเผาหนักเบาหม่นน้อยท่าน ก็รู้ไปหมด แต่พระพุทธเจ้าไม่เป็นอย่างนั้น นรกหลุมนี้สัตว์ตัวใดที่มาตกอยู่ในนรกหลุมนี้ เอ้า หลุมที่หนักมากที่สุดนี้ สัตว์นรกตัวนี้มันทำกรรมอะไรถึงได้มาตกนรก ย้อนหลังปั๊บทำกรรมอันนั้น ๆ ๆ มา ทุกรายของสัตว์นรกเข้าใจไหม พระพุทธเจ้าไม่อันตู่ สัตว์นรกที่เต็มอยู่ในนรกนั้น แต่ละราย ๆ ที่มาเสวยกองทุกข์ มหันตทุกข์อยู่ที่นี่ รายนี้ทำกรรมอะไร ๆ มา แต่เมื่อไร ๆ รู้หมด ๆ ๆ

แล้วนรกหลุมต่าง ๆ บรรดาสัตว์โลกต่าง ๆ ที่มากองอยู่ในนรกมันก็แบบเดียวกัน เข้าใจไหม รู้ทั้งโคตรทั้งแซ่ของกรรมที่สัตว์นรกไปทำ เข้าใจไหม นั่นละ พระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น สวาท่านไม่รู้ แต่รู้แต่เห็นเรื่องสัตว์นรก แต่ที่จะไปรื้อไปถอนเอารากเอาโคนเอา โคตรเอาแซ่ของสัตว์นรกว่า เขาทำกรรมอะไรมาเขาจึงได้มาเป็นอย่างนี้ พระสาวกไม่รู้ แน่ เข้าใจไหมละ ปฏิเสธไม่ได้ที่ว่าเห็นสัตว์นรก แต่จะติดตามเอาถึงโคตรถึงแซ่สัตว์นรกที่สร้างกรรม ติดตามไม่ได้ พระพุทธเจ้าติดตามได้หมด เข้าใจหรือ นี่ละโลกวิทู เป็นอย่างนั้น

พอไปเจออะไรอย่างนี้นะ ท่านจะรับสั่งปั๊บย้อนหลังมาเลย ย้อนหลังของสัตว์ตัวนี้ เปรตตัวนี้ ยกตัวอย่างเช่น ที่กาไปตกนรก จะงอยปากมันเกาะนรกฟากนั้น ทางมันเกาะ

นรกทางโน้น ปีกเกาะนรกทางโน้น ๆ นรกใหญ่ขนาดไหน อำนาจของกรรมแผ่ไปได้ทั้งนั้น แหละ ทางฟากนี้ปีกติดทางโน้น ฟากนี้ปีกติดปากนรกทางโน้น ปากติดปากนรกทางโน้น ทางติดทางโน้น เวลาพระสาวกไปเห็นเข้า ก็ไม่รู้เรื่องราวมาจากไหน หากทราบแต่ว่ากาเป็นเปรต ตกนรก

เปรตหลายประเภท เปรตมีถึง ๑๓ จำพวก ของเล่นเมื่อไร ในคัมภีร์ ไปทูลพระพุทธเจ้าว่าได้เห็นเปรตตัวหนึ่ง กาเป็นเปรตตกนรกอยู่ ปากเกาะปากนรกทางโน้น ทางเกาะทางโน้น ปีกเกาะทางโน้น ปีกทางนี้เกาะทางนี้ เออ เราเห็นมานานแล้วแหละ กาด้วนมันเป็น ยังไงถึงได้มาตกนรก พระสาวกก็ตีบตันอันตู่ไม่รู้จะทำกรรมอะไรถึงได้มาตกนรก แต่เห็นกาดกนรก ปฏิเสธไม่ได้ แต่กรรมที่กาทำนั้น ทำยังไงเวลาพระพุทธเจ้ารับสั่งถามกา สาวกก็พูดไม่ได้ ตอบไม่ได้ พระพุทธเจ้าว่านี่แต่ก่อนเธอมันตัวเสนียดจัญไร ตัวตื้อด้าน จับอยู่บนต้นไม้ พวกศรัทธาเขานำของที่จะไปถวายทาน เขาหอบไทยทานไปนี่ ๆ กาด้วนก็ฉวยโอกาสไปฉวยเอาที่เขาถวายทานอยู่ตะกร้าเขา อยู่ในหอบเขานั้นนะ เอาไปกิน เวลาตายแล้วมันก็ไปลงนรก

นั่นเห็นไหมของนี้ยังไม่ถึงวัดเลย ยังไม่ถึงพระเลยนี่ เป็นของพระไปแล้ว เป็นของธรรมไปแล้ว เป็นของวัดไปแล้ว กานี้กินเลยกลายเป็นกินของวัดไปเลยเข้าใจไหม ตายแล้วก็ไปตกนรก พระพุทธเจ้ารื้อมาตั้งโน้น เธอเป็นกาแต่ก่อนกินอย่างนั้น ๆ สาวกไม่รู้ เห็นไหมล่ะ ต่างกันอย่างนั้น ผิดกัน ไม่ว่าจะรายใดพระพุทธเจ้าทรงทราบทุกราย สัตว์ตกนรกอยู่ในหลุมนี้ เป็นนรกมหาวงศ์ ทุกรายอยู่ในนี้ทรงทราบหมด ว่ารายนี้ทำกรรมอะไร ๆ ถึงได้มาเป็นอย่างนี้ ทราบตลอดทั่วถึง แล้วจะขึ้นถัดขึ้นมาก็ทราบตลอดหมดเลย จึงเรียกว่า ศาสดาองค์เอก พระญาณหยั่งทราบตลอดทั่วถึง นี่ละใครละที่ทราบได้อย่างนั้น เรามันทราบไม่ได้นะ เมื่อเป็นอย่างนั้นจะว่าเราเก่งกว่าศาสดาได้หรือ ศาสดาว่าให้ทำบุญให้ทานไป สวรรค์นะ โอ๊ย.สวรรค์ไม่มี นี่มันอวดพระพุทธเจ้านะ แล้วอย่าทำบาปนะเดี๋ยวตกนรก เอ๊ย.นรกไม่มี มันเก่งกว่าพระพุทธเจ้าแบบนี้ ถึงเวลาไปตกมันก็เป็นอย่างนั้น ตกหลุมเก่ง ๆ นั่นแหละนรก เข้าใจไหม วันนี้ก็พูดเพียงเท่านั้นละนะ ให้พากันจำเอา เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้ ไม่เอามากละ วันนี้พอสมควร

โยม จุติปาตญาณ คือญาณหยั่งทราบการเกิดตายของสัตว์ทั้งหลาย
 หลวงตา นี่หมายถึงเรื่อง จุติปาตญาณ นั่นแหละ พิจารณาเรื่องความเกิดความตายของสัตว์ทั้งหลายเกิดแล้ว ตายแล้วไปยังไง เป็นจุติปาตญาณ แต่พระพุทธเจ้าท่านครอบ

ไปหมดเลยนั่นซิ ท่านแยกประเภทมา ผู้ที่รู้ตามชื่อนั้น ๆ แต่พระพุทธเจ้าครอบไปหมดละซิ ไม่เหมือนพวกเรา

โยม พระโมคคัลลาน์ต้องไปถามเลยว่า พวกเทวดา สัตว์นรก ว่าทำอะไรมานี้มาเป็นสัตว์นรก ทำอะไรมา

หลวงตา พระโมคคัลลาน์ ไปถามอย่างนั้นหรือ

โยม ค่ะ พระโมคคัลลาน์ยังต้องไปถามสัตว์เหล่านั้น ว่าทำยังไงถึงได้มาเป็นอย่างนี้

หลวงตา ถ้าเป็นเราแล้วจะไม่ถามว่านั้นหรือ ถึงได้เอาพระโมคคัลลาน์มาเทียบ

โยม ถามค่ะ แต่หมายความว่า ไม่เหมือนพระพุทธเจ้าที่ท่านทราบเลย

หลวงตา ก็อย่างนั้นแล้ว พระพุทธเจ้ากับสาวกต่างกันอย่างไร ก็ยังเล่าแล้วนี่นะ พระสาวกเห็นจริงปฏิเสศไม่ได้ พวกเปรต พวกผี พวกสัตว์นรก อะไรนี้แม้แต่ในมหาวงศ์นี่พระองค์ทรงทราบไว้ว่า ทำกรรมอะไร ๆ ถึงมาเป็นอย่างนี้ ๆ ทุกรายหมดเลยนะ จะมากขนาดไหนทราบได้ทุกราย นั้น ฟังซินะ แล้วพวกเปรตพวกผีในที่ต่าง ๆ ทราบตลอดหมดเลย แต่สาวกเห็นเฉย ๆ เช่น เห็นเด็กคนนี่ แล้วเวลาถามเด็กคนนี้เป็นลูกของใคร ไม่รู้เข้าใจไหม รู้แต่เด็กเฉย ๆ ส่วนพระพุทธเจ้า เด็กคนนี้เป็นลูกของอิตาคนนั้น เข้าใจไหม เราเทียบว่าฉันเถอะนะ แม่ฉันชื่อว่าอย่างนั้น

แม่ฉันถ้าเป็นอย่างหลวงตาบัวตอบแทน แม่ฉันตัวปากแป้น ๆ ๆ นั้นละว้างัน ให้ฟาดปากมันแทนหน่อยนะ ลูกมันจะได้สะดวก แม่ฉันไม่บ่นนักจะว่าอย่างนั้น ถ้าให้เราตอบถ้ามาถามเราเราจะบอกอย่างนั้นเข้าใจไหม

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ หรือ www.luangta.com